

[Lilli Gyldenkilde]

daritet, ikke handlede om nogen standende strid mellem LO og SIK. Det handlede udelukkende om, at man måtte sætte sig ned og få talt sig til rette om den lønudjævning, som må komme på tale i disse tilfælde. Det handlede ikke om spor andet, og jeg agter ikke at gå ind i den standende strid mellem LO og SIK. Men jeg efterlyser solidaritet, og det mener jeg at grønlanderne må efterlyse, fordi de står i nogle vanskelige situationer med hensyn til lønspørgsmål.

Så skal jeg ikke undlade at sige til hr. Hans Jørgen Jensen, når han som fagforeningsformand udtaler sig meget principielt – det gør vi da også gerne, men ikke, så vi får røde knopper af det – at jeg mener, hr. Hans Jørgen Jensens principielle holdning til sager af denne art har været sådan, at han skiftevis stemmer imod og undlader at stemme, så der er altså forskel. Mere principiel har hr. Hans Jørgen Jensen heller ikke været.

(Kort bemærkning).

Preben Lange (Grøn.):

Det er korrekt, at siumutpartiet altid har været en varm fortaler for den frie forhandlingsret, og i dette tilfælde drejer det sig om aftalenævnet og de strejkende telegrafister. Men situationen i dag er så anderledes, at siumutpartiet er nødt til at opfordre regeringen til at gribe ind, fordi konflikten efterhånden totalt lammer det grønlandske samfund og det grønlandske trafiksystem. De i forvejen vanskeligt stillede, yderdistrikterne, har været afskåret fra omverdenen i snart 5 måneder, og jeg fik en melding så sent som i går om, at hvis vi ikke gør noget, vil hele Sydgrønlands trafik blive lammet fra i dag, fordi isen har lagt sig nu, ligesom Diskobugtområderne og områderne nord derfor også snart bliver stillet i en meget vanskelig situation.

Den strejke, som har lammet det grønlandske samfund, har simpelt hen kostet så mange penge for det grønlandske samfund, at vi ikke kan tolerere og respektere en sådan aktion. Det grønlandske samfund er i forvejen et meget sårbart samfund, i hvert fald over for sådanne aktioner; derfor er siumut nødsaget til, vel at mærke ansvarsbevidst som et regeringsparti, at opfordre regeringen her i Danmark til at gribe ind for at normalisere samfundssystemet endnu en gang.

Mange af de unge, der bor i yderdistrikterne, har måttet gå glip af et år af deres uddannelse, da de ikke må rejse hen og fuldføre deres uddannelse på grund af strejken her. Det har sågar kostet mange udsættelser af byggevirksomhed og den slags, som absolut er meget påkrævet de steder, som er mest uredt for disse aktioner.

Derfor vil jeg understrege, at siumut er nødt til at gribe ind for at kunne komme aktionen til livs, det er livsnødvendigt, og den har tvunget os til at gøre det, som vi nu har gjort.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg kan forstå på hr. Preben Lange, at han for fremtiden vil være en udmærket studie-kredsleder for SFs folketingsgruppe, for det, som hr. Preben Lange giver udtryk for her, er jo noget af det, han altid kritiserer, når der kommer et forslag om indgreb. Men hr. Preben Lange forstår det altså, når der kommer et indgreb fra regeringens side, fordi man nu er kommet så og så langt ud osv., når det er i det grønlandske samfund, men hr. Preben Lange forstår det ikke, når det drejer sig om det danske samfund. Jeg har sagt til hr. Preben Lange, at man taler med to tunger, når man har det på den måde, og jeg synes i og for sig, det er en urimelighed, at man tager to forskellige standpunkter i situationer, som i og for sig kan siges at være ens.

Jeg har en principiel holdning til dette med indgreb i arbejdskonflikter: jeg mener ikke, man bør gribe ind. Når der er varslet konflikter, må kampen gå sin gang, sådan er livets lod, og jeg mener i virkeligheden, at hvis SIK ikke havde brudt ind i denne strejke, som de har gjort, havde den været mere effektiv, og så havde den ikke varet i de 4 måneder; så var parterne nok kommet til forhandlingsbordet under en eller anden form, vil jeg tro.

I øvrigt kan jeg sige, at efter de informationer, jeg har, er det vistnok sådan, at man i virkeligheden fra lønningsnævnets side i sin tid opfordrede forligsmanden til at prøve på ny. Der kunne jo ligge en indikation i retning af, at man gerne ville have fundet en løsning, men forligsinstitutionen ville ikke –